

FELIÇMENT, DONES

Mares pop

NOEMÍ VILASECA
PERIODISTA

Examen sorpresa la segona setmana d'escola. Si l'inici del curs més rocambolesc que haurem viscut mai ja és prou complex per a les famílies normals, ¿com és per a aquells nuclis familiars amb més malabarismes per fer per criar, treballar i viure? Les mares que tenen més números al bombo perquè els toqui experimentar una quarantena o unes quantes són les de família nombrosa (diguem que és esbiaixat parlar només de mares; segurament, però del tot legítim mentre allà fora la balança continuï descompensada). A les comarques de Lleida són 8.755, el 48 per cent més respecte a fa tan sols quatre anys!

He parlat amb unes quantes mares pop, amb dons taumatúrgics, perquè em xivin una resposta. Aquest és un inici de curs tennit per "una falsa sensació de normalitat i els dubtes de com es resoldran els entrebancs", tal com expressa la solsonina Anna G., mare de tres. No se sent preparada per a una quarantena, perquè no sap com s'ho farà si ha de prescindir dels avis. L'Anna C., també de Solsona i mare de tres, té pensats els espais on s'instal·laria la família. "Un altre tema és la logística del dia a dia: això és un escenari massa canviant per poder-lo planificar". N'hi ha que s'ho muntarien prou bé. És el cas de la Blanca A., d'Alpicat, mare de vuit (sí, V-U-I-T), que admet que viure en una casa espaiosa ho fa tot més fàcil. Ja durant el confinament la seva família es va crear una escola a casa, amb una sala d'estudi i una de jocs... Això, juntament amb el fet que la mare tin-

gui excedència, un suport extern i una organització interna castrense (però sempre amb humor), fa que es produeixi la màgia.

¿I com és l'abracadabrant exercici de quadrar horaris un dia qualsevol? A ca l'Anna G., els adults es lleven a les 6. Per sort, la que va a l'Institut ja s'espavila sola. L'Anna duu a l'escola la resta i se'n va a treballar fins a tornar-los a buscar i fer el dinar del primer torn. El segon torn arriba a les 3, justament quan deixa els nens altra volta a classe. Torna a casa i intenta treballar una mitja horeta més fins que toqui "començar el servei de taxi a extraescolars per a tres". Al vespre es

La lleidatana establerta a Barcelona Laia R., mare de tres, portant els seus fills a l'escola, com cada matí.

NOEMÍ VILASECA

comença a preparar el dia de l'endemà. "I si els dies són tots així i estem tots bons, ja firmo".

La lleidatana establerta a Barcelona Laia R., mare de tres i responsable de comunicació d'Unicef Catalunya, no té una estructura familiar darrere per a la conciliació. Va sobreviure al confinament gràcies al teletreball. Ella aposta per una xarxa de famílies al barri, "però en una ciutat com Barcelona encara és difícil". També lamenta la inexistència de polítiques públiques adreçades a les famílies. "L'administració, i bona part de la societat, té el pensament que els fills són únicament de les famílies. I no és té en compte que

els infants són ciutadans del present i els adults del futur". De fet, ja estan fent molt tard des del govern espanyol per confirmar si hi haurà permís laboral retribuït per a qui s'hagi de quedar a casa a tenir cura dels fills si tenen símptomes o estan en quarantena per algun positiu a l'escola. Aquesta és la principal reclamació de l'Associació de Famílies Nombroses de Catalunya (Fanoc).

Més invisibles som les mares que encapçalem famílies monoparentals, amb més números que la resta al bombo per veure ensulsiar-se el castell de cartes anomenat *conciliació* en cas que el virus s'animi. A la demarcació lleidatana n'hi ha 3.251 de reconegudes per la Generalitat, tot i que som moltes més. N'és un exemple la Clara, resident a Aravell (Montferrer i Castellbò) i amb la família lluny. Arran de la vivència de la primavera, s'ha traslladat amb la seva filla a un poblet petit prop de la ciutat on treballa, al costat de dues famílies de mares amigues, amb les quals ha creat una petita comunitat de suport mutu. La solsonina Anna M. només concep la conciliació amb l'ajuda d'avis i tiets. Se sent preparada per quedar-se a casa amb els fills si és necessari, "però faltarien ajuts públics per sustentar-ho econòmicament". Anna S., també de Solsona, recorda que pel confinament la seva feina en va multiplicar, i a això s'hi van unir les connexions amb l'escola, els deures... "Només de pensar-hi ja tremolo".

En la majoria de casos, doncs, els avis són la mare... dels ous en la quadratura del cercle. Els mateixos que els experts ens reiteren que hem de deixar tranquils i ben lluny en cas de quarantenes o confinaments. Sí que és difícil aquest examen. No sé pas si aprovarem el curs. Però que la incertesa no ens esblaimi l'alegria d'unes i altres pel somiat retorn a les aules, que qui sap si parlem d'un bri fugaç de temps! —